

Sygn. akt II CSK 234/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w D.

przy uczestnictwie Gminy [...]

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 października 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni powołała się na występowanie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze z tych zagadnień dotyczy wykładni art. 6 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 1892 ze zm., dalej jako: „u.w.l.”) i sprowadza się do pytania, czy wspólnota mieszkaniowa w ramach kompetencji do nabywania praw jest uprawniona do nabycia prawa własności nieruchomości do własnego majątku, czy też prawo własności nieruchomości może nabyć jedynie do majątku ogółu właścicieli tworzących wspólnotę mieszkaniową. Drugie z zagadnień prawnych dotyczy wykładni art. 172 § 1 k.p.c. i obejmuje pytanie, czy dla ustalenia samoistnego posiadania nieruchomości znaczenie ma dysponowanie poszczególnymi instalacjami i rzeczami na niej się znajdującymi, czy jedynie dysponowanie nieruchomością jako całością.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności

uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisów prawa, na których tle zagadnienie to wyłoniło się, oraz zaprezentowaniu argumentacji juretycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącą pytania dotyczące wykładni art. 6 u.w.l. oraz art. 172 § 1 k.p.c. nie spełniają powyższych wymagań.

Skarżąca formułując zagadnienie dotyczące wykładni art. 6 u.w.l. nie zawarła jednocześnie – jako podstawy kasacyjnej – zarzutu naruszenia tego przepisu i jego uzasadnienia. Oznacza to, że rozstrzygając o zasadności skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy – będąc związany podstawami kasacyjnymi (art. 398¹³ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.) – nie mógłby dokonać wykładni art. 6 u.w.l., a tym samym odnieść się do zagadnienia sformułowanego przez skarżącą na tle tego przepisu. Oznacza to, że przedstawione przez skarżącą zagadnienie dotyczące wykładni art. 6 u.w.l. nie ma znaczenia dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej.

Z kolei formułując zagadnienie dotyczące wykładni art. 172 § 1 k.p.c. skarżąca ograniczyła się jedynie do abstrakcyjnego przedstawienia problemu objętego tym zagadnieniem, nie wskazała jednak, czy i jakie znaczenie dla rozpoznania skargi kasacyjnej miałoby rozstrzygnięcie tego problemu przez Sąd Najwyższy. Nie jest zadaniem Sądu Najwyższego poszukiwanie związku między zagadnieniem, które formułuje skarżący, a rozpoznaniem skargi kasacyjnej. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).